

TIẾP SAU HÔM ẤY LÀ HÔM NAY

1

Ngày hôm ấy, Azusagawa Sakuta đã trần trở suốt từ sáng.

Sự việc bắt nguồn vào ngày hôm qua. Vấn đề nằm ở một bức thư được bỏ trong hòm thư nhà cậu.

Tên người gửi là “chị Shouko”.

Với Sakuta, đây là một cái tên gọi lại những kí ức đầu đó có vị nhân nhận đáng. Có điều, dạo này, cái tên ấy không còn đơn thuần như vậy. Khi nghe đến cái tên “Shouko”, số nhân vật xuất hiện trong đầu Sakuta đã tăng lên thành hai người. Mà có lẽ nên gọi là “hai phiên bản” thì chính xác hơn.

Một người là Makinohara Shouko học lớp Bảy mà Sakuta đã gặp chừng ba tháng trước. Một cô bé kém tuổi thật thà, lạc quan và đáng yêu.

Người còn lại là nữ sinh cấp ba trong kí ức của Sakuta. Makinohara Shouko mà Sakuta đã gặp hồi cậu học lớp Chín. Hai năm đã trôi qua kể từ những ngày hai

người trò chuyện với nhau bên bờ biển Shichirigahama, thế nhưng Sakuta và cô vẫn chưa một lần hội ngộ. Nếu việc học lên của cô diễn ra thuận lợi thì giờ cô chắc chắn đã là sinh viên đại học năm nhất.

Cái kiểu tình nghịch cố tình viết về mình bằng danh xưng “chị Shouko” khiến Sakuta nhớ đến Shouko hơn tuổi.

Trong ngày hôm qua, Sakuta đã thử gọi điện cho Shouko học cấp hai để xác minh, nhưng cuộc gọi của cậu chỉ được chuyển đến hộp thư thoại. Sakuta chưa hỏi được gì về bức thư cả. Trước mắt, cậu để lại lời nhắn rằng mình sẽ liên lạc lại sau rồi cúp máy. Cho đến sáng nay vẫn không có cuộc gọi lại từ phía Shouko, thế nên bí ẩn vẫn còn là bí ẩn. Do vậy mà Sakuta cứ thấy canh cánh trong lòng.

Để giải toả tâm trạng khó chịu này, cách nhanh nhất là làm theo lời hẹn. Cậu chỉ việc gặp “chị Shouko” ở biển Shichirigahama hôm nay thôi. Nếu hỏi tình hình trực tiếp từ đương sự thì chí ít cũng phải có tiến triển gì đó.

Sakuta đã rút ra kết luận ấy trong tối hôm qua.

Nhưng vấn đề lại nằm ở chuyện sau này.

Nếu người gửi thư là Shouko mà Sakuta gặp hai năm trước thì đó cũng chính là mối tình đầu của cậu.

Mà như thế thì liệu cậu có thể tung tăng đi gặp cô không đây.

Hiện tại, Sakuta đã có bạn gái.

Cậu vừa có cảm giác nên đánh tiếng trước cho phải đạo, lại vừa thấy nói ra cũng chẳng để làm gì.

Dù có sự tình ra sao đi nữa, bản chất sự việc vẫn chẳng hề thay đổi, đó là... một người đã có người yêu định đi gặp mỗi tình đầu.

“Ờ...”

Chẳng tìm thấy lối thoát cho những lo nghĩ của mình, Sakuta buông tiếng thở dài bất lực.

“Oái!”

Ngay sau đó, mu bàn chân cậu đau nhói. Mắt cậu nhìn xuống dưới theo phản xạ. Một cái chân được bọc bởi lớp quần tất đen đang vươn về phía Sakuta và thẳng thừng đạp lên chân cậu bằng phần gót chiếc giày sục da.

Cái chân có dáng rất đẹp, vừa thon vừa dài. Sakuta vừa thoả thích tận hưởng cảnh tượng ấy, vừa ngược nhìn lên. Khi ấy, cậu chạm mắt với một nữ sinh có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

“Sao thế?”

Người vừa mỉm cười dịu dàng và đứng như tựa lưng vào cửa tàu điện là Mai. Tên đầy đủ là Sakurajima Mai. Một học sinh lớp Mười hai, hơn Sakuta một tuổi. Cô là

một nghệ sĩ sở hữu mức độ nhận diện ở tầm quốc dân, đồng thời mối quan hệ giữa Sakuta với cô là bạn trai và bạn gái.

Thân hình cao ráo, thon thả, mái tóc đen mượt mà chưa nhuộm bao giờ. Lại thêm cặp mắt cương nghị, ngoại hình của cô đem lại ấn tượng về một người điềm đạm và trưởng thành hơn so với tuổi.

Với cảnh biển hiện lên ở đằng sau lưng qua ô cửa sổ, bóng hình ấy dù chỉ đứng im trước cửa lên tàu cũng đủ trở thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Dung mạo trời ban ấy giúp cô nhận được rất nhiều sự ủng hộ kể cả từ phái nữ. Trong chuyên mục giải trí của bản tin Sakuta xem ngày hôm qua, người ta còn thông báo rằng Mai đã hiên ngang giành được vị trí thứ nhất trong “bảng xếp hạng những khuôn mặt và phong cách được nữ sinh cấp ba yêu thích hiện tại” nữa.

Tại sao một người nổi tiếng như Mai lại vừa cười vừa đạp lên chân Sakuta nhỉ?

“Chị Mai, hình phạt cho cái gì thế ạ?”

“Cho tội đi học cùng chị mà cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ.”

“Em thấy hầu như lúc nào mà em chẳng ngẩn ngơ.”

“Vậy thì, hãy nhắc lại cho chị biết chị vừa mới nói chuyện gì xem nào.”

Mai cố tình nói theo kiểu cường điệu.

“Ừm, chắc là chuyện chuyến tàu em với chị Mai đang đi lúc này là kiểu số mười.”

Có vài loại tàu Enoden đi từ ga Fujisawa của thành phố Fujisawa đến ga Kamakura của thành phố Kamakura. Kiểu số mười có nét đặc trưng là hình dạng bên ngoài bắt mắt theo phong cách retro giống tàu tốc hành Orient. Những đường kẻ màu trắng nổi bật trên nền xanh đậm. Bên trong toa tàu có hoạ tiết vân gỗ, mang lại sự kết hợp giữa nét sang trọng với vẻ đáng yêu.

“Chẳng ai nói về tàu điện cả.”

Tuy giọng điệu cô không thay đổi gì so với khi nãy, nhưng ánh mắt kia rõ ràng đã hoá lạnh lùng.

“Ồm, thế thì...”

“Nói linh tinh hòng lấp liếm cũng không được đâu nhé.”

Sakuta đã nhanh chóng bị chặn trước mắt rồi.

“Em xin lỗi.” Cục chẳng đã, cậu đành phải ngoan ngoãn nói lời xin lỗi.

“Hờ...”

Tiếng thở dài lộ liễu ấy nghe đau tai thật. Đôi mắt đang nhìn Sakuta chăm chăm với vẻ bức xúc kia thể hiện sự ngán ngẩm đến mức độ không còn gì để nói.

“Đang nói đến chuyện cảm ơn vụ hôm qua.”

“Cảm ơn gì ạ?”

“Cậu giúp Nodoka chuyển nhà còn gì.”

“À.”

“Chị bảo là hôm nay sẽ đến nấu bữa tối cho cậu để cảm ơn.”

Mai thoáng nhìn tránh đi, cúi đầu với vẻ hơi ngượng nghịu. Môi cô dẩu lên thành hình dấu “^” đầy bất mãn như muốn bảo “đừng có bắt người ta nhắc lại lần thứ hai”.

“Chị không cần làm cơm cho Toyohama ạ?”

Toyohama Nodoka là em gái cùng cha khác mẹ của Mai. Sau nhiều sóng gió, hiện giờ, cô nàng đã chuyển đến sống cùng Mai.

“Con bé bảo phải tập muộn nên sẽ ăn cùng các thành viên khác.”

“Bảo sao.”

Nodoka còn là một thành viên của nhóm idol tân binh “Sweet Bullet”. Họ nỗ lực tập hát và nhảy mỗi ngày, đến cuối tuần lại tích cực đi nhiều nơi để tổ chức mini live. Tuy mức độ nổi tiếng của Nodoka không thể nào sánh được với chị gái là Mai, nhưng đến một lúc nào đó, có vẻ là cô cũng sẽ trở nên nổi tiếng và khiến cho Sakuta phải tâm phục khẩu phục, bởi vậy, Sakuta rất háo hức mong chờ ngày ấy tới.

“Sáng nay Sakuta lạ thật đấy,” Mai nhìn vào mặt Sakuta rồi đột nhiên nói vậy.

“Ừa? Cái gì lạ thế ạ?”

“Hoá ra cậu không vui khi chị đến nấu ăn cho à? Cứ tưởng cậu sẽ phải hờn hờn cơ đấy.”

Đôi mắt bất mãn của Mai đang dò xét thái độ của Sakuta.

“Đâu có, em vui mà. Nhưng ở đây đang là trong tàu điện chị ạ.”

Xung quanh còn có ánh mắt của khách đi tàu. Từ sau khi Mai hoạt động nghệ thuật trở lại, mọi sự chú ý quả nhiên đều đổ dồn vào cô. Chuyện tương tự cũng diễn ra ngay trên chuyến tàu đến trường đã vô cùng quen thuộc.

“Hừm, thôi, lúc này thì chị tạm chấp nhận điều đó.”

Trái ngược với lời nói, Mai vẫn không rời mắt khỏi Sakuta. Kiểu này rõ ràng là cô không hề chấp nhận. Tuy vậy, Mai vẫn xoá bỏ vẻ bất mãn trên nét mặt và quay lại hỏi chuyện ban nãy.

“Cậu biết trong tủ lạnh còn gì không?”

“Em chưa đi mua đồ nên tủ lạnh gần như trống không ạ.”

“Thế thì trên đường về nhà ghé qua siêu thị trước rồi hãy về.”

“À... Có chuyện này cực kì khó nói, nhưng nếu phải nói thì sau giờ học em có việc bận rồi...”

“Hôm nay cậu phải làm thêm à?”

“Không phải ạ.”

Việc bận đương nhiên là chuyện bức thư.

Tuy không chỉ định rõ thời gian, nhưng do hôm nay là ngày thường nên Sakuta đoán rằng thời điểm chỉ có thể là sau giờ tan học. Chắc chẳng có ai lại hẹn gặp lúc năm giờ sáng, trong ngày còn có tiết học nên không dễ gì có thể đi lại loăng quăng. Mà điều đó thì có lẽ với “chị Shouko” kia cũng thế.

“Vậy là việc gì?” Mai bình thản thốt ra câu hỏi hiển nhiên ấy.

“Tí việc vặt thôi ạ.”

“Việc vặt là việc gì?”

“Là việc vớ vẩn ấy ạ.”

“Thế à.”

Tuy nhượng bộ trong lời nói nhưng mắt Mai vẫn dán chặt vào Sakuta.

Với mấy câu trao đổi vừa rồi, Mai mà thấy bị thuyết phục thì mới là lạ. Lúc trả lời, Sakuta cũng không lựa lời cẩn thận được nên đây cũng là lẽ tất nhiên.

“Nếu cậu không muốn nói thì thôi không cần nói.”

“Cũng không hẳn là như thế...”

Đây là suy nghĩ thật của Sakuta. Cậu không hề muốn giữ bí mật chuyện bức thư. Trước đây, cậu đã kể cho Mai nghe việc cậu gặp Shouko hai năm trước, Mai cũng biết chuyện cậu từng thích Shouko và thi vào trường trung học phổ thông Minegahara để theo đuổi Shouko. Chính vì vậy, cậu không cần phải giấu giếm gì cả.

Tuy nhiên, khi bị hỏi trực tiếp, cơ thể Sakuta lại hơi vào thế phòng vệ. Theo phản xạ, cậu thấy do dự về việc nói chuyện đó cho Mai.

Bởi Sakuta cũng chưa hiểu rõ tình hình, nên có kế cho Mai cũng chỉ làm cô bối rối. Sakuta có cảm giác rằng nếu thế thì lúc này, cậu nên im lặng sẽ tốt hơn.

“...”

Trong lúc Sakuta nghĩ về chuyện ấy, con tàu đã chậm chậm dừng lại trong ga.

Điểm đến là ga Shichirigahama. Đây là ga gần nhất tính từ trường cấp ba Minegahara mà Sakuta và Mai đang theo học.

Những học sinh trong bộ đồng phục giống hệt nhau rông rảnh ủa xuống sân ga bé nhỏ. Từng người lần lượt quẹt thẻ từ của mình vào chiếc máy soát vé đơn giản trông như thể bù nhìn.

Sakuta cùng Mai cũng hoà vào đám đông ấy và rời khỏi ga.